

Arrest

nr. 152 714 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 maart 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 maart 2015 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...) Aan de heer(1):

(..)

In voorkomend geval, ALIAS:/

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26/03/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene werd op heterdaad betrapt op diefstal. PV. KO.11.L2.004530/2015 van de politie RIHO. Reden waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van DRIE jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene werd op heterdaad betrapt op diefstal. PV. KO.11.L2.004530/2015 van de politie RIHO. Hij pleegde een winkeldiefstal met geduw om zijn vlucht te verzekeren, doch is deze mislukt. Hij was verbaal agressief tegen de medewerkers van de winkel. Uit analyse van het administratief verslag blijkt dat betrokkene over een geldig reisdocument voor vluchtelingen en een geldige verblijfsvergunning voor Frankrijk beschikt. Toch laten deze documenten hem niet toe de openbare orde in België te verstoren. Redenen waarom hem een inreisverbod van DRIE jaar wordt opgelegd. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/11, § 1, eerste lid en tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(…) II. Enig Middel

Schending van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet Schending van artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet Schending van de materiële motiveringsverplichting Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

11.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2 Vooreerst erkent verwerende partij in de thans bestreden beslissing dat verzoekende partij wel degelijk over een geldig reisdocument voor vluchtelingen en een geldige verblijfsvergunning beschikt.

Vervolgens stelt zij dat deze documenten haar echter niet toelaten om in België de openbare orde te verstoren.

Tenslotte besluit zij dat deze elementen volstaan om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

II.3. Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Art 74/11 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan"

Bijgevolg wordt eigenlijk verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekende partij betekend werd ingevolge artikel 7, lid 1, 3° Vreemdelingenwet:

"Art. 7.<W 1996-07-15/33, art. 11, 012; Inwerkingtreding : 16-12-1996> f Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]"¹

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;"

In casu valt de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij op. Er wordt immers gesteld dat verwerende partij KAN. doch niet MOET een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren.

Wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent, dan is zij logischerwijze gehouden om zorgvuldiger te motiveren dan wanneer het een gebonden bevoegdheid betreft.

Uiteraard betwist verzoekende partij de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten dat tegen haar genomen werd dd. 26 maart 2015. Echter, gezien verzoekende partij reeds gerepatrieerd werd dd. 8 april 2015 - en gezien de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen - kan zij thans niet de vernietiging ervan vorderen, wegens 'gebrek aan belang'.

Verzoekende partij diende - conform de artikelen 39/2, §2 en 39/82 Vreemdelingenwet - een verzoekschrift in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten. Echter, uw raad verwierp het verzoekschrift bij arrest nr. 142.796 dd. 5 april 2015, gezien er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden zou zijn (en dus niet ten gronde).

II.4. Abstractie makend van het bevel om het grondgebied te verlaten, valt tevens op dat verwerende partij niet verplicht is een inreisverbod van drie jaar op te leggen, zelfs mocht het bevel om het grondgebied te verlaten rechtsgeldig zijn.

Niet alleen dient rekening gehouden te worden met de omstandigheden eigen het geval van verzoekende partij, bovendien betreft de oplegging van de maximumtermijn geen automatisme.

II.5. Dat verwerende partij respect voor de openbare orde in België hoog in het vaandel draagt, kan uiteraard begrepen worden.

Wat echter minder evident lijkt, is het blind vertrouwen dat verwerende partij lijkt te hebben in een simpel proces-verbaal. A fortiori aangezien de zaak nog aan de beoordeling van de correctionele rechter dient voorgelegd te worden.

Het strafrechtelijk vermoeden van onschuld is verwerende partij kennelijk een onbekend begrip.

Kort samengevat komt het eigenlijk hierop neer. Verzoekende partij wordt verdacht van een winkeldiefstal. Ze wordt niet in voorlopige hechtenis geplaatst, doch er wordt haar gevraagd zich op 27 april 2015 voor de correctionele rechtbank te Kortrijk te presenteren.

Verwerende partij heeft al haar mening gevormd en meent dan maar in de plaats van het parket en de onderzoeksrechter de vermeende inbreuk op de openbare orde te moeten beteugelen door een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken (verzoekende partij in dit verband op te sluiten) en een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Vraag is hoe verzoekende partij zich kan verdedigen op 27 april aanstaande als zij niet eens in België mag zijn omwille van het opgelegde inreisverbod?

Er kan toch moeilijk worden aangenomen dat verzoekende partij dan maar het inreisverbod 'aan haar laars moet lappen'?

11.6. Vooreerst stelt artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dus dat telkens rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu kan verzoekende partij uit de motivering van de beslissing geenszins afleiden dat er met haar persoonlijke situatie werd rekening gehouden. Hoewel verwerende partij aangeeft zeer goed op de hoogte te zijn van de vermeende inbreuk op de openbare orde door verzoekende partij, geeft zij nergens aan rekening te houden met het belang van verzoekende partij om te verschijnen voor de correctionele rechter dd. 27 april 2015 n.a.v. dit proces-verbaal. Dit belang is nochtans evident.

Daarnaast wordt evenmin rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij toch de mogelijkheid moet hebben om een Belgisch raadsman te consulteren die eerst alle stukken uit het dossier moet kunnen raadplegen alvorens deze zitting plaatsvindt.

Bovendien, in het geval verzoekende partij zou veroordeeld worden door de correctionele rechter, kan het inreisverbod haar verhinderen om probatie- opschorting of probatie-uitstel te verzoeken.

Niet alleen is het voor veel correctionele rechters het gebruik dat de verdachte hiervoor in persoon dient aanwezig te zijn, bovendien worden veelal ook bijzondere voorwaarden opgelegd (cf. artikel 1, §2 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie). Aan deze bijzondere voorwaarden is onder meer gekoppeld dat gevolg moet worden gegeven aan de oproepingen van de probatiecommissie en de justitieassistent (cf. artikel 1, §2bis, 3° Probatielwet).

Ook dit wordt verzoekende partij dus onmogelijk gemaakt door de oplegging van het inreisverbod.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

In dit zin meent verzoekende partij alvast dat artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet, samengelezen met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden werd.

De motivering, vervat in de bestreden beslissing, is immers niet afdoende. A fortiori niet aangezien de oplegging van een inreisverbod een discretionaire bevoegdheid betreft, waar de wetgever dan nog eens expliciet voorzien heeft dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Dit is hier duidelijk niet gebeurd.

11.7. Het is aldus verzoekende partij niet duidelijk waarom haar meteen de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

De verstoring van de openbare orde wordt immers afgeleid uit een proces-verbaal, waarvoor nog een proces plaatsvindt. In plaats van de uitkomst van dit proces af te wachten, vindt verwerende partij het nodig om nu al tot de oplegging van de maximumtermijn over te gaan. Ten overvloede wenst verzoekende partij nogmaals te benadrukken dat dit inreisverbod nu juist een degelijke procesvoering dreigt te verstoren, aangezien het haar hiermee onmogelijk gemaakt wordt om ter zitting aanwezig te zijn dd. 27 april 2015.

Bovendien, zonder de feiten waarvan verzoekende partij verdacht wordt te willen minimaliseren, gaat het hier niet om 'zware' criminaliteit, noch om herhaalde 'kleine' criminaliteit. Het gaat om een éénmalig feit (een vermeende winkeldiefstal ter waarde van 105,50 euro), waarvan verzoekende partij in haar proces-verbaal beweert aanvankelijk wel de intentie gehad hebben te stelen, doch nadien op haar stappen te zijn teruggekomen, doch hiertoe niet meer de kans gehad te hebben.

Er kan moeilijk aangenomen worden dat verwerende partij, bij het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten en bij de oplegging van een inreisverbod, de taak van het justitieel apparaat mag overnemen.

Het lijkt wel of verwerende partij, nadat besloten werd dat verzoekende partij niet in voorlopige hechtenis moest, de bedoeling heeft gehad de taak van de procureur over te nemen. Immers, mocht er sprake zijn van een groot risico op een nieuwe schending van de openbare orde, dan kan er van worden uitgegaan worden dat verzoekende partij in voorlopige hechtenis zou zijn geplaatst, in afwachting van haar proces. De onmiddellijke oplegging van de maximumtermijn lijkt in dit licht wel bijzonder onredelijk.

11.8. In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplichting en artikel 74/11, §1, lid 1 Vreemdelingenwet schendt.

Verzoekende partij meent dat, in de mate waarin haar al een inreisverbod mocht worden opgelegd (quod non, cf. supra), de oplegging van de maximumtermijn in casu manifest onredelijk is.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt immers geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid, met de vermelding van de vermeende winkeldiefstal, heeft verwerende partij nog geenszins afdoende verantwoord waarom onmiddellijk voor de maximale termijn wordt gekozen. A fortiori aangezien zij verblijfsrechtelijk wel volledig in orde was (wat eigenlijk de "corebusiness" van verwerende partij betreft, daar waar de openbare orde de "corebusiness" van het justitieel apparaat is).

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van twee jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken - zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft - maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 2 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

(...)

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

II.3.7. Ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

" Artikel 11 - Inreisverbod

(...)

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

(...)

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

II.9. Verzoekende partij meent dan ook dat de oplegging van een maximaal inreisverbod in casu manifest onredelijk is en dat de motivering van verwerende partij deze maximale termijn niet schraagt en dat in deze zin tevens artikel 74/11, §1, lid 1 Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting werden geschonden.

11.10. Maar er is meer. Het is verzoekende partij immers evenmin duidelijk op welke landen dit inreisverbod nu precies betrekking heeft.

De bestreden beslissing motiveert immers als volgt:

voor het grondgebied van België. evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Verzoekende partij beschikt immers over de nodige reisdocumenten! Welke landen mag verzoekende partij nu niet betreden? Ook voor België beschikt zij immers over de nodige reisdocumenten.

Ze kan er echter wel van uitgaan dat verwerende partij minstens van oordeel is dat zij België niet langer kan betreden, zoniet zou de bestreden beslissing zonder voorwerp zijn. Nochtans, bij een letterlijke lezing, leest verzoekende partij dat zij zich tevens naar België kan begeven met de nodige documenten (die zij heeft).

En wat met de andere Schengenlanden?

Bijgevolg meent verzoekende partij dat het inreisverbod ook tegenstrijdig/onduidelijk gemotiveerd is en haar in een bijzonder rechtsonzekere positie plaatst.

De materiële motiveringsverplichting werd bijgevolg flagrant geschonden! (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

2.3. Verzoekende partij stelt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet slechts in de mogelijkheid voorziet voor verweerder om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting om dit effectief en ten allen tijde te doen.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

*De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Zoals verzoekende partij aanstipt, vormt artikel 74/11 van de vreemdelingenwet de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.) (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld), en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

De Raad merkt op dat in casu de bestreden beslissing aangeeft dat zij gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van 26 maart 2015, waarin blijkens het administratief dossier aan verzoeker het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten zonder termijn (bijlage 13septies).

Als reden van voor het opleggen van het inreisverbod zelf vermeldt de bestreden beslissing vervolgens het volgende:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x Artikel 74/11, §1, tweede lid de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan (..)”

Hieruit blijkt duidelijk dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet op verweerder de verplichting rustte om, samen met de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn, aan verzoekende partij een inreisverbod op te leggen.

Het onderdeel van het middel waar verzoekende partij stelt dat verweerder geenszins verduidelijkt waarom een inreisverbod werd opgelegd, is ongegrond.

2.4. Wat de duur van het opgelegde inreisverbod betreft, stelt verzoekende partij dat de bestreden beslissing artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet schendt omdat geenszins blijkt dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij. Verzoekende partij stelt dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd afgaande op een proces-verbaal, maar dat geenszins wordt verduidelijkt waarom direct gekozen wordt voor een termijn van drie jaar. Zij merkt op dat de discretionaire bevoegdheid inzake de duur van het inreisverbod echt ruim is en dat verweerder kan variëren, zodat de motiveringsplicht streng moet worden opgevat. Zij vervolgt dat verweerder de evenredigheidsstoets moet doorvoeren bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Dit moet volgens haar gebeuren aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval en de duur van het inreisverbod moet evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan. Verzoekende partij verwijst hieromtrent naar een arrest van de Raad met nr. 92 111 van 27 november 2012.

2.5. *In casu* vermeldt de bestreden beslissing als motivering voor de duur van drie jaar echter het volgende:

“Betrokkene werd op heterdaad betrapt op diefstal. PV. K0.11.L2.004530/2015 van de politie RIHO. Hij pleegde een winkeldiefstal met geduw om zijn vlucht te verzekeren, doch is deze mislukt. Hij was verbaal agressief tegen de medewerkers van de winkel. Uit analyse van het administratief verslag blijkt dat betrokkene over een geldig reisdocument voor vluchtelingen en een geldige verblijfsvergunning voor Frankrijk beschikt. Toch laten deze documenten hem niet toe de openbare orde in België te verstoren. Redenen waarom hem een inreisverbod van DRIE jaar wordt opgelegd.”

Hieruit blijkt dat er wel degelijk gemotiveerd is omtrent de duur van het inreisverbod en waarom gekozen wordt voor een termijn van drie jaar. Door te motiveren dat het inreisverbod drie jaar bedraagt aangezien verzoekende partij de openbare orde heeft verstoord, en dat haar Franse reisdocument en verblijfsvergunning haar niet toelaten de openbare orde in België te verstoren, heeft verweerder wel degelijk rekening gehouden met de in casu specifieke omstandigheden van het geval.

De verzoekende partij betoogt verder als volgt: *“Wat echter minder evident lijkt, is het blind vertrouwen dat verwerende partij lijkt te hebben in een simpel proces-verbaal. A fortiori aangezien de zaak nog aan de beoordeling van de correctionele rechter voorgelegd te worden. Het strafrechtelijk vermoeden van onschuld is verwerende partij kennelijk een onbekend begrip.”* De verzoekende partij betwist echter niet dat een PV voor diefstal werd opgemaakt. Dit PV maakt onderdeel uit van het administratief dossier, en de verwerende partij kon er dus rekening mee houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het strafrechtelijk vermoeden van onschuld verhindert immers niet dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing rekening houdt met vaststellingen gedaan in een proces-verbaal, zonder dat deze vaststellingen al dan niet aanleiding hebben gegeven tot een strafrechtelijke veroordeling. Het feit dat het hier *“niet om ‘zware’ criminaliteit, noch om herhaalde ‘kleine’ criminaliteit”* zou gaan, maar wel *“om een éénmalig feit”* is een persoonlijke appreciatie van de feiten in hoofde van de verzoekende partij die geen afbreuk kan doen aan het oordeel van de gemachtigde dat verzoekende partij door haar gedrag de Belgische openbare orde heeft geschaad en haar om die reden een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

De Raad wijst er daarenboven op dat verzoekende partij zich wat betreft de strafprocedure kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Uit niets blijkt dat de persoonlijke verschijning van verzoekende partij noodzakelijk of vereist is. Evenmin blijkt dat haar advocaat de belangen van verzoekende partij in de strafprocedure niet naar behoren zou kunnen behartigen. Bovendien toont verzoekende partij met de inleiding van de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid alsook onderhavige procedure aan dat zij bij machte is een advocaat te contacteren die haar kan bijstaan in de zaak voor het strafgerecht. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij omtrent deze strafprocedure nog had moeten motiveren in de bestreden beslissing.

Voorts, waar zij erop wijst dat zij bijvoorbeeld geen uitstel of probatie zou kunnen vragen omwille van het inreisverbod, wijst de Raad erop dat haar betoog dienaangaande hypothetisch is nu verzoekende partij vooruit loopt op de zaken aangezien zij niet weet welk oordeel de strafrechtbank zal uitspreken. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel voorziet waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde zodat wanneer persoonlijke verschijning toch vereist zou zijn, er niets aan in de weg staat dat verzoekende partij dergelijke vraag richt tot het bestuur. Het betoog van de verzoekende partij waar zij stelt dat *“in het geval verzoekende partij zou veroordeeld worden door de correctionele rechter, kan het inreisverbod haar verhinderen om probatie- opschorting of probatie-uitstel te verzoeken. Niet alleen is het voor veel correctionele rechters het gebruik dat de verdachte hiervoor in persoon dient aanwezig te zijn, bovendien worden veelal ook bijzondere voorwaarden opgelegd (cf. artikel 1, §2 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie). Aan deze bijzondere voorwaarden is onder meer gekoppeld dat gevolg moet worden gegeven aan de oproepingen van de probatiecommissie en de justitieassistent (cf. artikel 1, §2bis, 3° Probatielwet). Ook dit wordt verzoekende partij dus onmogelijk gemaakt door de oplegging van het inreisverbod.”* kan derhalve niet weerhouden worden, om bovenstaande redenen. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar.

De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de motieven waarom haar onmiddellijk een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd kennelijk onredelijk zouden zijn. Immers heeft de verwerende

partij uitdrukkelijk gesteld dat verzoekende partij omwille van de feiten van winkeldiefstal de Belgische openbare orde in die mate heeft verstoord dat dit verantwoordt dat haar een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. De persoonlijke appreciatie van verzoekende partij omtrent deze feiten noch haar mening dat de verwerende partij de rol van het justitieel apparaat overneemt, kan afbreuk doen aan de bevindingen van de verwerende partij.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar een arrest van de Raad met nummer 92 111 wijst de Raad erop dat onderhavige zaak geenszins vergelijkbaar is met de feiten die aanleiding hebben gegeven tot voormelde rechtspraak.

2.6. Tenslotte betoogt de verzoekende partij als volgt: *“Maar er is meer. Het is verzoekende partij immers evenmin duidelijk op welke landen dit inreisverbod nu precies betrekking heeft.”*, en *“Nochtans, bij een letterlijke lezing, leest verzoekende partij dat zij zich tevens naar België kan begeven met de nodige documenten (die zij heeft). En wat met de andere Schengenlanden? Bijgevolg meent verzoekende partij dat het inreisverbod ook tegenstrijdig/onduidelijk gemotiveerd is en haar in een bijzonder rechtsonzekere positie plaatst.”*

2.7. Vooreerst stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing zeer duidelijk is op dit punt. Zij vermeldt immers het volgende: *“wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”* Met andere woorden, indien de verzoekende partij over documenten beschikt die vereist zijn om naar andere Schengenlanden dan België te reizen staat het haar vrij om dat te doen. De verzoekende partij betoogt echter eveneens dat zij documenten zou hebben om zich naar België te begeven, maar juist omwille van het inreisverbod wordt haar verhindert zich de toegang tot België te verschaffen, zodat haar betoog niet kan gevolgd worden.

2.8. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

2.9. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER